

Arrest

**nr. 122 436 van 14 april 2014
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgisch-Ossetische origine te zijn, op 24 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GODELAINE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn van Kvaisa in Zuid-Ossetië en van Georgisch-Ossetische origine te zijn. U verklaart dat u uw kindertijd in Kvaisa hebt doorgebracht en dat u op 16-jarige leeftijd naar Batumi bent gegaan. Daar hebt u gewerkt in de scheepvaart, waarna u op 19-jarige leeftijd naar Tbilisi trok om er in de bouw te werken. Gaandeweg ontstonden er spanningen tussen de Georgiërs en de etnische minderheden, waardoor u zich in 1990 genoodzaakt zag om terug te keren naar uw geboortedorp waar u uw ouders hielp en in de bergen ging jagen. In 1991-1992 werd u opgeroepen om mee te vechten in de oorlog, hetgeen u weigerde.

U verklaart dat u vroeger een sovjetpaspoort had, maar dat u dat in 1993 bent kwijtgeraakt. In 1995 hebt u in Tskhinvali een attest gekregen waarop uw adres in Kvaisa wordt bevestigd, maar andere identiteitsdocumenten hebt u nooit meer gehad. U had de mogelijkheid om een Russisch

paspoort te bekommen, maar u hebt dit nooit opgevraagd. Jarenlang hebt u dus in uw regio verbleven zonder identiteitskaart of paspoort.

In juli 2008, kort voor de oorlog in Zuid-Ossetië zou losbarsten, kwamen twee personen bij uw vader langs. U was op dat moment gaan jagen in de bossen en de mannen vroegen of u zou meevechten als schutter. U moest zich melden in de kommandatura in Tskhinvali. De twee mannen zegden dat u al eerder dienst had geweigerd en ze bedreigden uw vader. Toen u de volgende dag terug thuis kwam, vertelde uw vader wat er was gebeurd. U hebt dus snel uw spullen verzameld en hebt zich schuilgehouden in de bergen tot september 2008. Daarna ging u terug naar huis.

In oktober 2011 kwamen die twee mannen opnieuw langs. Ze wezen u opnieuw op het feit dat u niet had meegevochten, zegden dat u dat deed omdat u van gemengde Georgisch-Ossetische origine bent en ze noemden u een verrader. U werd heel kwaad en hebt een van de mannen geslagen. Tegen de andere zei u dat uw vader zijn geweer naar hem had gericht, waarna ze allebei zijn afgedropen. Na dit incident ging u opnieuw naar de bergen, waar u het merendeel van de tijd doorbracht. In november 2011 is uw vader overleden. In mei 2012 is ook uw moeder overleden. U verbleef afwisselend in uw huis en in de bergen en zette uw huis af met fijne draden, verbonden met belletjes, hetgeen als waarschuwingsmechanisme moest dienen als iemand uw huis zou naderen.

In maart 2013 kreeg u bezoek van uw buurman V. (...) die u vertelde dat hij had vernomen dat er twee jagers waren ingehuurd om u van kant te maken. V. (...) raadde u aan om te vluchten. In april 2013 bent u dan te voet vanuit uw dorp vertrokken naar Vladikavkaz om dan verder via Rostov, Donetsk en vervolgens Polen naar België te reizen. Op 18 mei 2013 bent u in België aangekomen en op 21 mei 2013 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Na uw aankomst in België hebt u vernomen dat uw huis werd opgeblazen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van een adresbevestiging voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die ontstonden nadat u hebt geweigerd mee te vechten in de oorlog in de zomer van 2008. Op basis van uw verklaringen dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst kan weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u nooit een nieuw paspoort zou hebben verkregen nadat u in 1993 uw oude sovjetpaspoort zou zijn kwijtgeraakt. U verklaart dat u nooit een nieuw paspoort bent gaan afhalen, omdat u dat niet nodig had, u woonde immers in een zeer afgelegen en onherbergzaam gebied (CGVS 20/06/13 p.3). Deze uitleg overtuigt echter niet. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat de overgrote meerderheid van de inwoners van Zuid-Ossetië over een Russisch paspoort beschikt, eventueel naast een Ossetisch paspoort. Het is weinig aannemelijk dat u nooit pogingen zou hebben ondernomen om zichzelf in het bezit te stellen van een degelijk identiteitsbewijs, zeker aangezien uw woonplaats zich vlak bij de Georgische grens bevindt, waar zich checkpoints bevinden en de kans op identiteitscontroles dus reëel is. Dat u zich nooit een nieuw paspoort hebt aangeschaft, terwijl u daar wel degelijk de kans toe had, zoals blijkt uit uw verklaringen, is dus weinig plausibel. Het CGVS heeft dan ook gegronde redenen om te vermoeden dat u wel degelijk over een paspoort beschikt, maar dat u dit moedwillig trachtte verborgen te houden om het Commissariaat-generaal op die manier in het ongewisse te laten over eventueel hierin vervatte informatie over recente verblijfplaatsen, eventuele uitgereikte visa en het moment en de manier waarop u uw land van herkomst hebt verlaten. Dit vermoeden wordt versterkt doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de moeite die u hebt gedaan om een paspoort te verkrijgen. Tijdens uw eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal had u immers verklaard dat u niet naar Tskhinvali bent gegaan om een paspoort te halen, omdat u dat niet wilde (CGVS 20/06/13 p.3,5). Tijdens uw tweede gehoor gaf u echter aan dat u wel degelijk, ergens in 2004 of 2005, naar Tskhinvali bent gegaan met de bedoeling een paspoort te bekommen, maar dat u bent teruggekeerd toen u hoorde dat het een Russisch paspoort was wat u zou krijgen (CGVS 27/11/13 p.9). Door de bovenstaande vaststellingen dat u incoherente en weinig overtuigende verklaringen aflegt over het al dan niet in het bezit zijn van een identiteitsdocument in de vorm van een paspoort wordt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds ernstig aangetast.

Daarnaast moet worden aangehaald dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo slaagde u er niet in concreet aan te geven voor wie u precies hoeft te vrezen in uw land van herkomst en voor wie u dus eigenlijk bent gevlucht. U hebt het over een zogenaamde kozakkengroep (CGVS 20/06/13 p.11) en u verklaart dat u vermoedt dat het hoofd van de politie daarbij is betrokken. Wanneer u hier meer vragen over worden gesteld, antwoordt u dat dit slechts een vermoeden is (CGVS 20/06/13 p.19). Bij uw tweede interview hebt u het dan opnieuw over de politie, maar verklaart u vervolgens dat het eigenlijk geen politie is, maar een soort

mafia, waarna u nog later zegt dat ze geen politie-uniform, maar een militair uniform droegen (CGVS 27/11/13 p.5). Doordat u geenszins concreet kan aangeven met wie u precies te maken heeft, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd. Bovendien werd na een grondige herlezing van uw verklaringen opnieuw een opmerkelijke tegenstrijdigheid vastgesteld, en wel met betrekking tot de bezoeken van de personen voor wie u vreest. Bij uw eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal had u immers verklaard dat de personen die in juli 2008 langskwamen niet dezelfde waren als diegene die in oktober 2011 zijn gekomen (CGVS 20/06/13 p.19), terwijl u op 27 november 2013 ten overstaan van het CGVS verklaarde dat het wel degelijk twee keer dezelfde waren die u zijn komen opzoeken, u zei dat uw vader u dat had verteld (CGVS 27/11/13 p.19). Door de vaststelling dat u dergelijke incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot de personen die u hebben bedreigd en dat, althans volgens uw verklaringen, jagers hebben ingehuurd om u te doden, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderuit gehaald.

Verder moet worden opgemerkt dat u ook inconsistente verklaringen aflegde over de manier waarop u in oktober 2011 een van de twee mannen die u kwamen opzoeken hebt toegetakeld. Tijdens het eerste interview verklaarde u namelijk dat u een van de twee mannen gewoon een blauw oog hebt geslagen (CGVS 20/06/13 p.21), terwijl hij volgens uw verklaringen tijdens het tweede gehoor buiten westen was, omdat hij twee meter ver was gevlogen door uw vuistslag (CGVS 27/11/13 p.17). Deze verklaringen zijn niet met elkaar te rijmen. Opnieuw dient dus te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om coherent en eenduidige verhaal neer te zetten. Er wordt dus opnieuw geraakt aan uw geloofwaardigheid.

Voorts dient nog te worden aangehaald dat u evenmin overtuigde wat de gebeurtenissen in 2013 betreft. U verklaarde dat u in maart 2013 van V. (...) bent te weten gekomen dat er twee jagers werden ingehuurd om u te vinden in de bergen. Bij uw eerste gehoor verklaarde u echter dat u toen zelf naar V. (...) bent gegaan (CGVS 20/06/13 p.19), terwijl u bij uw tweede gehoor zei dat V. (...) zelf bij u is langsgelopen (CGVS 27/11/13 p.5,10-11). Dit is opnieuw opmerkelijk, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw gaan wankelen. Voorts kon u in geen geval duidelijk aangeven hoe V. (...) precies te weten is gekomen dat die twee jagers werden ingehuurd. U verklaart dat hij dat via jeugdvrienden in Tskhinvali heeft gehoord, maar wie dat zijn en hoe zij dat dan zelf hebben vernomen, weet u niet (CGVS 27/11/13 p.10). Wanneer u werd gevraagd waarom u daar niet meer vragen over hebt gesteld aan V. (...), verklaarde u dat dat u eigenlijk niet interesseerde (CGVS 27/11/13 p.11). Deze uitleg overtuigt niet. Het moment waarop u te weten kwam dat u door twee jagers werd gezocht, is immers het moment waarop u hebt beslist om uw land van herkomst te verlaten, hetgeen een erg ingrijpende beslissing is. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich terdege te informeren over de situatie van de problemen en hoe deze evolueert. Uit uw verklaringen blijkt dat u hiertoe ruimschoots de mogelijkheid had, u kon dat immers gewoon aan V. (...) vragen, maar u hebt dit nagelaten. Uw ongeïnteresseerde en nalatige houding komen uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen geenszins ten goede.

Wat de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas dient te worden benadrukt dat de kopie van de adresbevestiging die u voorlegt niet van die aard is dat het de bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. De inhoud van dit document komt immers niet overeen met uw verklaringen. U verklaarde namelijk dat u 23 jaar lang in Kvaisa hebt gewoond op het adres: P. (...) 2, huis 1 (CGVS 20/06/13 p.6). Op het document dat u voorlegt staat echter te lezen dat u zou gewoond hebben in P. (...) 1, afgelegen huis 2 (document 1). Dit valt uiteraard niet met elkaar te verzoenen. Door deze vaststelling en doordat u slechts een kopie voorlegt, die gemakkelijk te vervalsen is, kan hoe dan ook weinig tot geen bewijswaarde aan dit document worden toegekend. Des te meer bevestigt dit het vermoeden van het CGVS dat u uw werkelijke identiteitsdocument bewust achterhoudt. Hierdoor wordt het bedrieglijk karakter van uw asielrelaas verder bevestigd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, voert verzoekende partij de schending aan van “*artikel 1a alinea 2*” van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48 en 48/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Ook haalt verzoekende partij aan dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan. Uit de verdere inhoud van het verweer blijkt tevens dat verzoekende partij de schending inroept van de artikelen 2 en 3 van de van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dat zij de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing met machtsoverschrijding werd genomen.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: “*Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden*”. Artikel 48/2 bepaalt: “*Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden*”. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Haar opmerking dat de motivering in de bestreden beslissing slechts anderhalve pagina behelst, doet wat dit betreft geheel niet ter zake. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij stelt met verbazing vast dat verwerende partij geen geloof hecht aan haar asielaanvraag. Zij licht toe dat zij, na haar jeugd te hebben doorgebracht in Kvaisa en Batumi, op 19-jarige leeftijd vertrok naar Tbilisi om in de bouw te gaan werken. Omwille van de etnische spanningen begin jaren 90 zag zij echter geen andere keuze dan terug te keren naar haar geboortedorp en zich terug te trekken in de bergen. Verzoekende partij haalt vervolgens aan dat zij duidelijk heeft aangegeven dat zij in 1995 in Tskinali een attest heeft gekregen waarop haar adres in Kvaisa wordt bevestigd. Dit wordt echter ongeloofwaardig geacht door verwerende partij, aangezien toch iedereen in Zuid-Ossetië over

een Russisch paspoort beschikt, eventueel naast een Ossetisch paspoort. Verzoekende partij merkt verder op dat, hoewel iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, dient aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, de verklaringen van een asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van diens hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Het feit dat zij niet over een paspoort beschikt, wil in geen geval zeggen dat zij moedwillig één en ander zou wensen te verbergen. De kopie van de adresbevestiging is voldoende duidelijk, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de uitleg van verzoekende partij dat zij nooit een nieuw paspoort zou hebben verkregen nadat zij in 1993 haar oude sovjetpaspoort zou zijn kwijtgeraakt omdat zij afgelegen woonde en zij dit document dus niet nodig had, niet overtuigt, aangezien uit de informatie waarover verwerende partij beschikt, blijkt dat de overgrote meerderheid van de inwoners van Zuid-Ossetië over een Russisch paspoort beschikt, eventueel naast een Ossetisch paspoort. Verwerende partij stelt tevens vast dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij nooit pogingen zou hebben ondernomen om zichzelf in het bezit te stellen van een dergelijk identiteitsbewijs – hetgeen voor haar een mogelijkheid was – zeker nu haar woonplaats zich vlak bij de Georgische grens bevond, waar zich checkpoints bevinden en de kans op identiteitscontroles derhalve reëel is. Aangezien het weinig aannemelijk overkomt dat verzoekende partij zich nooit een nieuw paspoort zou hebben aangeschaft gedurende al die tijd, besluit verwerende partij dat zij gegronde redenen heeft om te vermoeden dat verzoekende partij wel degelijk over een paspoort beschikt, maar dat zij dit moedwillig tracht verborgen te houden om de Belgische asielinstanties in het ongewisse te laten over eventueel hierin vervatte informatie over recente verblijfplaatsen, eventuele uitgereikte visa en het moment en de manier waarop zij haar land van herkomst heeft verlaten. Hierna motiveert verwerende partij nog dat dit vermoeden versterkt wordt door de vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over de moeite die zij zou hebben gedaan om een nieuw paspoort te verkrijgen. Verwerende partij stelt ten slotte ook nog vast dat de door verzoekende partij voorgelegde adresbevestiging een kopie betreft die gemakkelijk te vervalsen is, en dat de inhoud van dit document bovendien niet overeenkomt met haar verklaringen. Dergelijke vaststellingen bevestigen volgens verwerende partij het vermoeden dat verzoekende partij haar identiteitsdocument bewust achterhoudt.

Verzoekende partij tracht voormelde motivering te weerleggen door erop te wijzen dat zij wel degelijk in de jaren 90 is teruggekeerd naar haar geboortedorp, dat zij er heeft verbleven tot aan haar vlucht in maart 2013 naar België en dat de kopie van de adresbevestiging die zij heeft voorgelegd voldoende duidelijk is. Verzoekende partij lijkt niet overtuigd te zijn door de opmerking van verwerende partij dat uit haar informatie blijkt dat iedereen in Zuid-Ossetië over een Russisch paspoort beschikt, eventueel naast een Ossetisch paspoort en zij wijst erop dat haar verklaringen hoe dan ook een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Minstens kan uit het feit dat zij niet over een paspoort beschikt, niet worden afgeleid dat zij één en ander tracht te verbergen, aldus verzoekende partij. De Raad oordeelt dat het louter herhalen van de eerder afgelegde verklaringen, het louter tegenspreken van de door verwerende partij gedane vaststellingen en het volharden in de voorgehouden bewijskracht van het door haar voorgelegde document, niet volstaat om de hiervoor weergegeven motivering in de bestreden beslissing te weerleggen, waarbij de Raad er nog op wijst dat deze motieven dienen te worden samen gelezen en niet te worden beschouwd als aparte componenten die elk op zich de beslissing dragen. Verzoekende partij laat na met concrete argumenten de specifieke motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Betreft het argument dat haar verklaringen in ieder geval een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, wijst de Raad erop dat verwerende partij net uit deze onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen het vermoeden afleidt dat verzoekende partij haar identiteitsdocument voor de Belgische asielinstanties tracht te verbergen. Verzoekende partij doet niet de minste poging de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid aangaande de gedane moeite om vooralsnog een paspoort te verkrijgen en het vastgesteld niet in overeenstemming zijn van de inhoud van de kopie van de adresbevestiging met de afgelegde verklaringen te weerleggen, waardoor deze vaststellingen als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Ten slotte wijst de Raad erop dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.5.1. Verzoekende partij benadrukt dat zij wel degelijk het slachtoffer is geweest van bedreigingen en intimidatie, hetgeen een gegronde vrees voor vervolging teweeg heeft gebracht in haren hoofde. Zij

wenst dienaangaande te verwijzen naar en passages te citeren uit twee arresten van de Raad van State teneinde aan te stippen dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat vervolging door de overheid rechtstreeks of onrechtstreeks kan zijn. Evenzo wenst zij erop te wijzen dat de bescherming die de overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Verzoekende partij stelt hierna vast dat verwerende partij haar situatie niet zorgvuldig heeft onderzocht.

2.2.5.2. De Raad duidt erop dat het zich louter vasthouden aan de voorgehouden vrees voor vervolging niet volstaat om de verschillende motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert of dat zij er een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, te weerleggen. Daar waar verzoekende partij verwijst naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat vervolging door de overheid rechtstreeks of onrechtstreeks kan zijn en zij er nog op wijst dat de bescherming die de overheid biedt daadwerkelijk dient te zijn, ziet de Raad niet in hoe deze uiteenzetting de verschillende motieven van de bestreden beslissing, die terecht doen besluiten tot het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielaanvraag, alsnog in een ander daglicht kan plaatsen. Betreft het verwijt tenslotte dat verwerende partij onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij het onderzoeken van haar asielaanvraag, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.9.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing eveneens motiveert dat verzoekende partij onaannemelijk vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd over de personen die zij hoeft te vrezen in haar land van herkomst, dat zij opmerkelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de bezoeken van deze personen, dat zij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop zij in oktober 2011 één van de twee mannen die haar kwamen bezoeken heeft toegetakeld, dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop zij van haar buurman V. te weten kwam dat er twee jagers werden ingehuurd om haar te vinden in de bergen en tenslotte dat verzoekende partij, hoewel zij hiertoe de mogelijkheid had, heeft nagelaten om aan haar buurman te vragen hoe die te weten is gekomen dat twee jagers werden ingehuurd. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan teneinde deze vaststellingen te weerleggen. Deze motieven worden dan ook als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad overgenomen.

2.2.7. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij aangebrachte asielaanvraag. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië/Zuid-Ossetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door verzoekende partij neergelegde document en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 21 en stuk 22) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 juni 2013 en 27 november 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming

van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt dat een beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is genomen met machtsoverschrijding wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonde welke motieven onjuist of juridisch niet aanvaardbaar zijn. De bestreden beslissing is derhalve niet met machtsoverschrijding genomen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT